

דקדוקי קריאה בפרשת במדבר בהפטרת מחר חודש
ובראשון של נשוא

א ז ליהוה: הלמ"ד בחירק מלא, אין לבטא שווא תחת
הי"ד שהיא אינה מנוקדת כלל
א ח ליששכר: יש לקרא לישכר וכן בכל מקום, וכבר דובר
על זה בפרשת ויצא ובוישלח
א י פדהצור: הה"א נחה ואינה נקראת, קרא: פדהצור
א יד אליסף: הלמ"ד בשווא נח, יש לקרוא 'אל-יסף'
א יח ויתלדו: געיה ביו"ד והלמ"ד בשווא נח¹

א כ עליית שני

א כא ששה וארבעים אלף וחמש מאות: יש להאיץ
את קריאת התיבה המוטעמת בטפחא להסמיכה לתביר
ולהדגיש בכך ששם עיקר ההפסק²
א מז והלויים: הלמ"ד בשווא נח. התפקדו: הה"א בקמץ
קטן, כן הדבר בהמשך ב לג, הפ"א בקמץ רחב והקו"ף בשוא
נע

ב א עליית שלישי

ב יד בן-רעואל: בתחילת הפרשה הופיע 'רעואל' בדל"ת
במקום ברי"ש בחנוכת הנשיאים (סוף נשא) ובמסע המחנות
(י כ) שוב בדל"ת

ב טז ושנים: היו"ד בחירק ובדגש חזק

ב כד ושמןת-אלפים: העמדה קלה במ"ם בגלל הגעיה שם

ב לא למחנה דן: טעם נסוג אחור למ"ם

ב יב והיו לי: טעם נסוג אחור לה"א

ג א עליית רביעי

ג ב בני-אהרן: געיה בבב"ת!

ג ג המשחים: המ"ם דגושה כדין אחרי הה"א הידיעה, ולכן
היא בשוא נע אין כאן מפעל או מפועל להרפות את המ"ם

ג ו והעמדת: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן
החטופה, הדל"ת בשוא נח

ג יב והיו לי: טעם נסוג אחור לה"א

ג יד עליית חמישי

ג כז העמרמלי: הה"א בפתח לא בקמץ. העזיאל: הה"א
בקמץ לא בסגול הה"א הידיעה סגולה רק לפני גרונית בקמץ
רחב לא קמץ חטוף (קטן), העי"ן בקמץ קטן, לא בקיבוצ

ג לו ועמדיו ואדניו: וי"ו החיבור, לפני פתח בשוא, לפני
חטף פתח בפתח

ג מ עליית ששי

ג את מספר שמתם: טעם טפחא בתיבת את

ג מא בבהמת: בל"ת ראשונה בשווא ולא בחירק

ד א עליית שביעי

ד ג כל-בא: בא' ולא 'הבא', מקרה יחיד שבו אין ה"א
הידיעה לפני התיבה בא'

ד ו ושמו: במלרע וכן הדבר גם בהמשך

ד ז קשות: שי"ן שמאלית

ד טו ולא-יגעו: גימ"ל בדגש חזק והשווא נע

ד יז מפטיר

ד יט וחי: במלרע

הפטרת במדבר הושע ב:

ב ושמו: במלרע

ה ושתה: ההטעמה בתי"ו פשטא מסומנת בשמאל האות

ה האחרונה במילה³. ציה: היו"ד בדגש חזק ובקמץ, אין

לקרוא 'ציאה'

ח הנני-שך: נו"ן ראשונה בשווא נח, על אף הקושי,

והשי"ן שמאלית

ט ובקשתם: במלעיל, הקו"ף רפויה ובשוא נח

יב ואיש לא-יצילנה מידי: טעם טפחא בתיבת ואיש

יג כל-משושה: שי"ן שמאלית. חדשה: החי"ת בקמץ

קטן. וכל: בטפחא ולא מוקף

יד ותאנתה: הת"ו בשווא נח, למרות הקושי. ואכלתם:
במלעיל

טו ותעד: במלעיל והת"ו פתוחה, מי שקורא בקמץ משנה
משמעות

יז ונתתי לה: טעם נסוג אחור לת"ו הראשונה. וענתה

שמה: טעם נסוג אחור לעי"ן. וכיום עלותה מארץ-

מצרים: טעם טפחא בתיבת וכיום

³ כאשר המילה מוטעמת מלעיל מסומנת פשטא נוספת על האות
המוטעמת. עם זאת, במילים שאין ספק במקום הטעם הסתפקו כתבי
היד בפשטא בסוף המילה, והדפוסים סימנו גם במקרים האלה. למשל
במילה נח בראשית ח יג; ישעי' נד ט. המהרי"ץ מגדולי תימן ומגדולי
מדקדקה התעקש להטעים מילים אלה מלרע וכן נוהגים ההולכים
בעקבותיו כמו "תורה קדומה". בתוכנת מפעל כתר בר-אילן מסמנים
פשטא אחת [מה שלעניות דעתי לא נכון לעשות, כי עלול להטעות].
בפריקט השו"ת מסומן כפול.

¹ עפ"י מסורת התימנים יש בגעיה ביו"ד כדי להניע את השווא
שלאחריה

² הרבה פסוקים במקרא המציינים מספר כלשהו באלפים, מוטעים
דרגא-תביר-טפחא-מרכא-ס"פ. כבר ציינו בעבר את הבעיה המתעוררת
בקריאת צירוף זה של טעמים, בעיקר בקרב האשכנזים, כאשר התביר
הוא בעל משקל מוזיקאלי משמעותי יותר מזה של הטפחא למרות שזו
מפסיק בעל דרגה גבוהה יותר מזו של התביר, כך שעלול להשתמע
כאילו כתוב 'שישה וארבעים', אלף וחמש מאות 1,546 ~ 'במקום
'שישה וארבעים אלף, וחמש מאות' = 46500

יח וְלֹא-תִקְרְאֵי-לִי עֹד: צִירוֹף קִצֵּת קֶשֶׁה, יֵשׁ לִשִּׁים לֵב

למקום המרכא. בְּעָלִי: עִי"ן בְּשׁוּא נח, לא בחטף

כא וְאַרְשָׁתִּיד: מִלְרַע וְכֵן בְּרֹאשׁ הַפְּסוּק הַבֵּא

כב וְיִדְעָתָה: הֵעִי"ן בִּפְתַח

ראשון של נשוא:

ד כג לְצַבָּא: הַבִּי"ת רְפוּיָה

ד כה שני במנחת שבת

ד כט שלישי במנחת שבת יש ממשיכים עש פסי לז,

ויש עוצרים בפסי לג.